

עין חנה

28.10.2011
ל' תשרי תשע"ב
יום שישי
יומן פנימי 3
(1897)

לקרא לשבועים דרור ישעיה סא, א

גלעד,
ברוך
שובך
הביתה

מנעי קולך מבכי

מילים ולחן: עידן רייכל

רק מנעי קולך מבכי
ועיניך מדמעה
כי השער יפתח לו
ויבוא בו בסערה
כשישובו לגבולם

כי בלילות שנתך נודדת
וכל חלום הוא למורא
תטי אז את אוזנך לשקט
וכל חסד רחמים
עוד יעלה, הנה הוא בא

עד אל נחלי המים
דרך שארית פוחך
אם ישיבנו אז נשובה
מנעי קולך מבכי
יש תקוה לאחריתך

כי בשבילו נפשך נשמרת
הרי קרבה היא השעה
עד ששדוד בזרועותיך
יפול בסוף הדרך
כשישובו לגבולם

רק מנעי קולך...

ושבו בנים לגבולם

זמן קצר לאחר שנחטף גלעד שליט תלינו בבית הכנסת, ליד ארון הקודש, שלט מעוטר בסרט צהוב ועליו כתבנו:

רון ארד, גלעד שליט. ושבנו בנים לגבולם.

במהלך חמש וחצי שנים מדי שבת, בכל מועדי וחגי ישראל, בכל טכסי החיים, ברית מילה, זבד הבת, בר-מצוה, בת מצוה, שבת חתן, אמרו הנשים שבתוכנו תפילה: מאפלה לאור גדול, תפילה לשלום שבויים ונעדרים שנסתיימה בפסוק: "וַיִּקְוּ בָּהֶם מִקְרָא שְׁפָתוֹב וּפְדוּיֵי ה' יִשׁוּבוּן וּבָאוּ צִיּוֹן בְּרִנָּה וְשִׂמְחַת עוֹלָם עַל רֵאשִׁים שִׂמְחָה וְשִׁשׁוֹן יִשְׂיִגוּ וְנָסוּ יִגְזֹן וְאִנְחָה וְנֹאמַר: אָמֵן".

גלעד שליט חזר הביתה.

בערב שמחת תורה, לפני התפילה המסורתית וההקפות, ביקשנו מנציגי משפחת נור, קרובי משפחה של משפחת שליט, לבוא ולהסיר את השלט שהיה תלוי כחמש וחצי שנים ליד ארון הקודש. מיכה דרום חתנו של צביקי נור, הסיר את השלט ונשא תפילת הודיה:

תהילים פרק ק':

- א. "מִזְמוֹר לְתוֹדָה הָרִיעוּ לַה' כָּל הָאָרֶץ.
 - ב. עֲבֹדוּ אֶת ה' בְּשִׂמְחָה בָּאוּ לְפָנָיו בְּרִנָּה.
 - ג. דַּעוּ כִּי ה' הוּא אֱלֹהִים. הוּא עָשָׂנוּ וְלוֹ אֲנַחְנוּ עִמּוֹ וְצֵאן מִרְעִיתוֹ.
 - ד. בָּאוּ שִׁעְרָיו בְּתוֹדָה חֲצֵרוֹתָיו בְּתִהְלָה הוֹדוּ לוֹ בְּרִכּוֹ שְׂמוֹ.
 - ה. כִּי טוֹב ה' לְעוֹלָם חֶסֶדוֹ וְעַד דָּר וְדָר אֲמוֹנָתוֹ".
- וְנֹאמַר: אָמֵן

נצה סמילנסקי

גלעד שב משדה הקרב

יום שלישי 18 לאוקטובר, אני מגיע לביתי בסביבות 17.00 נזכר שהיום גלעד שליט חוזר מהשבי, ופותח טלביזיה.
מאותו רגע אני עוזב את המרקע, לא הולך לשחות, לא קורא עיתון, דבוק לשידורים ונסחף בהתרגשות לדיווחים על גלעד ומשפחתו.
כשאני קצת נרגע, אני נזכר שהיום יום הולדתו של יונה אחי הבכור, בעצמו פדוי שבי ממלחמת העצמאות. אני מרים לו טלפון ומברך אותו ליום הולדתו ולמתנה הסמלית שמדינת ישראל מזמנת לו.
אנו קובעים להיפגש בעוד יומיים בשמחת תורה.
עד הפגישה אני נכנס לארכיון המשפחתי הקטן שלנו - משפחת ארצי, לחפש קטעים שאנו האחים כותבים אחד לשני באירועים משפחתיים.
לפני שלוש שנים חגגנו לו 80.

מברך מנחם - עליך יורה אפשר להגיד שנולדת פעמיים, בפעם הראשונה ב-18 באוקטובר ובשנית ב-22 בדצמבר 1948. אז בלילה הגשום ההוא, בעת מבצע "חורב", נקלעת אתה וגדוד 13 של גולני לקרב הנורא במשלט 86.
13 הרוגים, 10 נעדרים, 35 פצועים, רק שני נעדרים חזרו בחיים מהקרב הזה. אז נולדת בפעם השנייה וחזרת אלינו למשפחתך ולקיבוץ אחרי כמה חודשים בשבי המצרי.

מספרת לאהלה [האחות] - במלחמת השחרור נפל יורה בשבי ואני בכיתה א', אני זוכרת את אימא ואבא יושבים בבית, עצובים מאוד הרבה אנשים יושבים איתם שותקים ובוכים. אז עדיין לא נודע כי נפל בשבי, אלא שהוא נעדר. דאגתי לאימא, אף פעם לפני זה לא ראיתי אותה בוכה. אני זוכרת אותה יושבת על כיסא בשמלה רחבה ובמטפחת ראש ויאווש ניבט בעיניה. אימא שהייתה אישה חזקה ורציונלית, כמעט שלא נתנה לעצמה לשגות בתקוות שווא, ובכל זאת באיזה שהוא מקום האמינה שיורה חי. היא אמרה שהיא מאמינה שהוא חי והוא יצא מזה.
היום הייתי מכנה זאת כגלים שהיא שידרה לו והוא לה.
כשנודע שיורה נפל בשבי - אבא ואימא ראו בזה נס והחל הזמן שבו מצפים ומייחלים לדעת מה קורה, מה שלומו, היכן הוא נמצא ומתי ישוחרר.
אני זוכרת את יום השחרור, כל חברי עין חרוד התאספו בחדר האוכל וברגע שיורה נכנס לשם, צעיר ויפה במדים, כולם מחאו לו כפיים, התרגשו, לחצו לו ידיים וברכו אותו.

אני הייתי מאושרת, שמחתי בעיקר שאבא ואימא שוב היו מאושרים אחרי השבר שעברו.

בשמחת תורה אנו נפגשים, מברכים את יורה ליום הולדתו ומדברים קצת על גלעד שליט.

נזכר יורה - 63 שנים עברו מהקרב על משלט 86, שהוא במקרה קרוב מאוד למקום שבו נפל גלעד בשבי. גלעד חזר אחרי חמש שנים, אני חזרתי אחרי חמישה חודשים. בעיקר אני שמח בשביל משפחת שליט, ההורים, הסבא, האח והאחות שקיבלו את גלעד בחזרה. הקטע הקשה שלי היה בחודש הראשון, הייתי פצוע ובבדידות מוחלטת, בהמשך הועברתי למחנה השבויים שכלל בעיקר את חברי ניצנים, שם כבר היה הרבה יותר קל.

כל עוד נהיה בסכסוך אזורי פה, יהיו מלחמות וייפלו שבויים, אני מקווה בשביל גלעד שישתקם ויוכל גם הוא בעתיד לספר לילדיו ומשפחתו "חוויות" מהשבי. משפחת שליט בעזרת התקשורת שיתפה אותנו, עמך ישראל, ברגעיה הקשים, אני שם לב שהסיפורים האישיים דומים למרות מרחק השנים. אני מברך את גלעד ששב בשלום משדה הקרב ומאחל לו הצלחה בהמשך.

חַי שָׁמַח בֵּית עֵין חַרוֹד

מנחם ארצי

55 שנים ל"מבצע קדש"

בסוף אוקטובר ותחילת נובמבר 1956 בארבעה ימים - כבשו כוחות צה"ל את חצי האי סיני.

מטרת המבצע הייתה להביס את צבא מצרים ולאפשר את חופש השיט למפרץ אילת (בחופש השיט בתעלת סואץ טיפלו הבריטים והצרפתים).

צה"ל נכנס לסיני בשלוש זרועות: ציר מערבי: חטיבת חי"ר ושריון. ציר מרכזי: צנחנים. ציר מזרחי: חטיבה תשע (חטיבת מילואים).

בתחילת אוקטובר נשלחנו לקורס קציני מילואים לשלושה חודשים: שאול ברזק ז"ל מגבע ואנוכי, על מנת להיות מפקדי משנה בפלוגת הסיור של החטיבה. לאחר ארבעה שבועות בקורס הגיע אריק נחמקין, מפקד פלוגת הסיור ושלף אותנו מהקורס (ללא אישור "השלטונות"). בדרך דרומה לנגב, סיפר לנו מה עומד לקרות ולמה חשוב שנצטרף למבצע.

הגענו ליחידת הסיור, קיבלנו מפות טופוגרפיות צרפתיות שלא התאימו לנו, וכדי להתמצא נעזרנו בעיקר בתצלומי אוויר של המסלול שלנו.

הכוח המוביל את החטיבה היה בנוי מפלוגת הסיור החטיבתית ופלוגת זחלמים מגדוד 91. בחוד הכוח המוביל נע זחלם מודיעין החטיבה עם כמה סיירים לוחמים ואני עם שני גיפי סיור. אחרי כוח החוד נעה מפקדת החטיבה ואחריה שני גדודים עם אבטחות קטנות בצדדים.

חצינו את הגבול לסיני ליד כונתילה, שם עברו לפנינו כוחות הצנחנים שחברו לגדוד שצנח במעבר המתלה. משם מערבית לראס-אל-נקב לכיוון עין פורטגה, נווה מדבר באזור הרי גרניט יפים. משם המשכנו לתוך ואדי חולי שמשני צדדיו צוקי גרניט יפים. הדרך במעלה הוואדי הייתה חולית וככל שעלינו לקו פרשת המים התחילו כלי הרכב לשקוע, אך בעזרת הנעה קדמית ודחיפות הצוותים התקדמנו אם כי באיטיות. רכבים גדולים יותר בעלי גלגלים 6X6 נגררו בקטעים הקשים בעזרת הזחלמים. מעבר כל החטיבה בשטח החולי ארך כמה שעות טובות. כשהמשכנו במורד הוואדי החולי לכיוון דהב - היה קל יותר. כשהתקרבו לדהב התפרסנו למקרה של היתקלות בכוחות ששמרו במקום. ואמנם, מתוך סבך הסוף בין דקלים ארבו לנו חיילים מצריים (סודנים) ובחילופי האש נהרגו שלושה לוחמים וכמה נפצעו. הנפגעים הועברו בשני מטוסי פייפר לבית חולים בארץ.

המשכנו בוואדי קיד לכיוון דרום באזור הררי שבו התרחב הערוץ. בינתיים החשיך. אריק (נחמקין) ביקש שאתקדם עם שני הגיפים לבדוק מה קורה בהמשך

הוואדי. הזחלם נע מעט מאחור. פתאום נפתחה אש חזקה מטווח של כמה עשרות מטרים, של מארב בגודל מחלקה. צרורות שוטפים ופגזי בזוקה, שקירות הוואדי הגבירו את עוצמת התפוצצותם. הנהג שלי ניסה לסגת ברוורס אך המנוע נדם. אני שחררתי צרור מהמקלע אך הוא נעצר מיד לאחר מכן בגלל החול שסתם אותו. קפצנו מהג'יפ ורצנו חזרה. הגי'פ השני עשה סיבוב מהיר והגיע לכוח. נשלח הזחלם עם הַבָּזָה, שירה צרורות לכיוון המארב ונותק המגע איתם. כנראה נסוגו במהירות.

אריק ואני התקדמנו חָרש לווּדא אם אכן נסוגו מהמארב או עדיין מצויים במקום. לאורך זמן לא שמענו כל רחש. לפנות בוקר לקחתי כמה לוחמים והתקרבו לגי'פ הנקוב כדורים שלמרבה הפלא מנועו הניע. לעומת זה נראתה שורת מחפורות חפוזות של מוקשים נגד רכב קרוב לגי'פ. בַּקֶּשֶׁר הגיע אישור מַסִּייר האוויר שטס בפי'פ, שאין נראים כוחות בהמשך הדרך וניתן להמשיך לנוע. לאחר שסימנו את שורת המוקשים איגף אותם הכוח משמאל והמשיך לנוע. הגענו לשפך הוואדי ליד נַבְּק בקרבת שפת הים. משם המשכנו לגי'בל ספרא וממנו צפינו דרומה. כוחות מצריים שחיכו לנו ברכס נמוך שלחו לנו "תזכורת" בצורת מספר פגזי מרגמה.

על ציר הדרך לשארם בניצב, רכס מבוצר שבו עמדות בנויות וכוחות אויב שחיכו לנו. כיבוש הרכס הוטל על שתי פלוגות מגדוד 91. ההתקפה הלילית נכשלה, כי נתקלו באש עזה. מספר לוחמים נפגעו והכוח נסוג חזרה צפונה.

בינתיים עם שחר קיבלנו הוראה להתכונן להתקפה נוספת. פלוגת הסיור ופלוגת הזחלמים בסיוע שני מטוסים שהפציצו במספר גיחות בזמן שהכוח שלנו התקדם לעבר האויב. הגי'פים שלנו תפסו עמדות מול מרכז הרכס וריתקו את האויב, כאשר הזחלמים בתנועה ואש, עולים משמאל על המשלט. מחלקת הסיירים-חבלנים בפיקודו של שאול תפסה את המשלט מצד ימין והתחילה להתקדם בזהירות תוך ירי וזריקת רימונים. בקשר שמעו את אריק מנסה לזרז את הכוח של שאול, אך הוא משיב בקשר: "לאט ובטוח". וכך התקדם ללא נפגעים וחסל מספר חיילים בעמדות. שאר החיילים המצריים ברחו ולא ניסו לעצור את הכוח שלנו.

כשנגמר כיבוש הרכס הייתה הדרך לשארם אמורה להיפתח. שוב הובלנו בראש הכוח שני הגי'פים וזחלם המודיעין. באחד הסיבובים נפתחה עלינו אש מתלולית ששלטה על הציר. תפסנו עמדות והתחלנו לירות לעברם. הזחלם התקדם תוך ירי שוטף וכשהתקרבו למארב זרקו החבר'ה מספר רימונים וחסלו אותם. הכוח המשיך והגיע לעיירה שארם-א-שייך. את השבויים ריכזנו על יד המסגד. עברנו בתוך העיירה לבדוק מה קורה בצד המערבי. במשקפות ראינו שובל של אבק

מספר קילומטרים מערבה שגדל והתקרב לשארם. בקשר התברר שזה הכוח של רפול שצנח במיתלה ורצו לעזור לנו. נפגשנו איתם בשמחה רבה. אם פה ושם היה ויכוח איזה כוח כבש את שארם א-שייך - אז תשאלו את החברה שצפו במשקפות על הכוח של רפול שהתקדם לכיוון שארם. לאחר כמה ימים חזרנו צפונה דרך הציר המרכזי: ראס סודר ומעבר המיתלה. הגענו הביתה ולמחרת נסענו שאול ואנוכי חזרה לקורס הקצינים (כי נשאר עוד חמישה שבועות). טליק [לימים האלוף ישראל טל] מפקד הקורס סילק אותנו. חזרנו לאברהם יפה [מח"ט חטיבה תשע] והוא טלפן לטליק (חברו) שיקבל אותנו. כך המשכנו וסיימנו את הקורס. כך "הקדשנו" עצמנו ל"מבצע קדש".

גדעון ברוידא

מזל טוב

לאסתר ולישראל סמילנסקי

להולדת הנכדה

תמר

בת לראו ורלייק

שפע זרקות

לכל המשפחות

מזל טוב

אליעזר גולן

לנישואי הנכדה

סמדר עז"ל משה

בת ליחזקאל ועירית

כן ירבו שמחות

לכל המשפחות

איש באמונתו יחיה - בחינת הרעיון והצגתו לציבור

לפני כשישה חודשים הובאה ונדחתה הצעת השינוי של הצוות השיתופי. מאז לא הובאה בפני הציבור כל אלטרנטיבה לאן מתקדמים. עדין קיימת תחושה שבכל זאת חשוב לקדם את החשיבה, איך לחלץ את החברה בעין חרוד מהתקיעות שבה היא נמצאת.

ביומן לפני כארבעה חודשים (3/6/11) העליתי הצעה תחת הכותרת, "איש באמונתו יחיה" - שמשמעותה לאפשר לכל חבר לחיות במסלול בו הוא בוחר. מי שירצה להישאר במודל השיתופי (קבלת תקציב) יוכל לעשות זאת ומי שיבחר במודל ההתחדשות (רשת ביטחון) יוכל גם הוא לעשות זאת. בכך נחלץ מהמצב שבו כל החלטה על מודל חד-צדדי, מאלצת ציבור רחב (כ-40%) לחיות בניגוד לרצונו עם כל הכרוך בכך - על המתחים והתסכול ואין צורך להרחיב.

ההצעה לא היתה כמובן המצאה שלי - אלא תוצאה של מעקב על הקורה בקיבוצים השונים שנקלעו למצב התקיעות שבו אנחנו נמצאים ולימוד אופן היחלצותם ממצב זה. התברר שקבוצה לא קטנה של קיבוצים בחרו במודל זה. (לי ידוע על כ-10, ביניהם שניר, בית ניר, כברי, נירים, כפר גליקסון ונוספים).

מאחר ובמבט ראשון הנושא נראה מסובך, פניתי לחברים נוספים - גם שאינם מצוות ההתחדשות - בהצעה לעבור ולבקר בקיבוצים שבחרו בדרך זו וללמוד את הנושא. לשמחתי נענו להצעתי אמי גרדי, חנה דגן ואלי דגן ויחד עברנו במספר קיבוצים שבחרו ומתנהלים בדרך זו. להפתעתנו גילינו שהנושא הרבה יותר פשוט ממה שחששנו. מה שהתרשמנו ביותר היה מידת שביעות הרצון בקיבוצים אלה מהדרך שבה בחרו להיחלץ מהתקיעות שבה היו.

אני שמח שצוות ההתחדשות אימץ גישה זו ומתכוון להביא בפני הציבור הצעה בנוסח זה.

לא ארחיב כאן על פרטי ההצעה - זה מצריך רשימה נפרדת שתבוא בהמשך.

צביקי נור

אפשר ללכת יחדיו

לפני שלוש שנים לערך, קמו שתי קבוצות שינוי בעין חרוד: "שיתופיים", ו"התחדשות". כל צוות חשב והיה בטוח שהאמת המוחלטת נמצאת באמתחתו, מצב שיצר מתח בקרב חברים רבים שהלינו על כך שהצעתם אפילו לא מוגשת בפני הציבור, חלקם אף הדירו עצמם מכלל פעילות בקהילה.

אני המוגדרת "שיתופית", ואף הייתי בצוות בתחילתו, מודה שאם הייתי יודעת על האפשרות של הליכה משותפת הייתי פועלת ליישם אותה אצלנו.

כששמענו על קיבוצים שבחרו ללכת במסלול המאפשר לחברים לבחור את המסלול המתאים להם, קמנו ארבעה חברים "שיתופיים" ו"מתחדשים" כאחד, לבדוק הכיצד? להפתעתי, הגדיל לעשות קיבוץ שניר, המתנהל תקציבי, ודיפרנציאלי מעל חמש-עשרה שנים. לשביעות רצונם של כלל החברים.

אני משוכנעת שצריך לבדוק ולהתאים לעין חרוד את המסלול המשולב שבו חבר בוחר את המסלול המתאים לו.

אני מקווה, שנשכיל לעשות זאת ובכך נחזק את חברתנו באווירה חברית ויוצרת.

חנה דגן

סיום העונה הבריכה

מה עוד לא נאמר בשבחי הבריכה שלנו, בריכה התורמת לבריאות הגוף והנפש, לשמחת הילדים ולהנאת המבוגרים.

עם סיום העונה ברצוננו לשוב ולהודות לצוות המסור והחרוץ, בראשותה של שרון, שאפשר לנו ליהנות מהמקום הנהדר הזה.

תודה על מים נקיים וצלולים, שירותים מצוחצחים ומשטחים נקיים.

ותודה מיוחדת למצילים הצעירים: ירין דורון, שוהם צפדיה, ארד ארצי, גיא זלטיין, וגיא רוחס (ששמר בשבתות בשער), שהשכימו קום עם שחייני הבוקר, ואיחרו בנשף עם שחייני הערב, ובין לבין השגוהו ושמרו ימים ארוכים על קהל גדול ושוקק, באדיבות וברוח טובה.

נתראה בשמחה ובבריאות בשנה הבאה.

זיוה אופנהיימר

השתתפות במחקר בתחום איכות הסביבה

שלום לחברי עין חרוד איחוד, שמי תום שפע (32) בן קיבוץ גבעת חיים איחוד. אני לומד לתואר שני באיכות הסביבה באוניברסיטת ת"א, וכותב עבודת תזה. הנושא שבחרתי הוא איכות הסביבה בקיבוצים. לפני מספר חודשים התחלתי לערוך בדיקות רקע על מספר קיבוצים כדי להחליט היכן לבצע את המחקר שלי. אדגיש שהתמקדתי רק בקיבוצים "רגילים", ולא בקיבוצים אקולוגיים למיניהם. בסופו של דבר, החלטתי להתמקד בקיבוצים. למה? כי גיליתי שבעין חרוד איחוד ההתייחסות לנושאים אלה, כמו גם יישומם בפועל, הוא אחד המתקדמים, אם לא המתקדם ביותר מבין כל קיבוצי ישראל, ומה שקורה כאן הוא יוצא דופן בכל קנה מידה.

לא אלאה אתכם ביותר מדי פרטים, רק אומר שהמחקר עוסק במיפוי תחומי העשייה הקשורים לאיכות הסביבה בקיבוץ, ובהבנת המאפיינים הייחודיים לעין חרוד איחוד, אשר בזכותם התרחשו כאן מספר תהליכים משמעותיים בתחום איכות הסביבה.

לצורך המחקר אני מעוניין להיפגש בשבועות הקרובים עם מספר חברי קיבוץ מגילאים שונים. באופן כללי, מדובר בריאיון של כשעה ובנוסף לכך מילוי שאלון קצר. אשמח מאוד אם חברים המוכנים להקדיש לי מעט מזמנם ולהשתתף במחקר יפנו אליי לתיאום מועד לפגישה (פרטי התקשרות בסוף הכתבה). כמובן שכל הנאמר בריאיון הוא חומר חסוי וישמש לצורכי המחקר בלבד. בהזדמנות זו ברצוני להודות לאלה שכבר פתחו את דלתם בפניי והקדישו לי מזמנם. הפתיחות והנכונות לסייע חיממה את ליבי. תודה רבה על שיתוף הפעולה ונתראה בשבילים.

תום שפע

054-6750678

tomshefa@gmail.com

היה היה - סיפורים אפלים

ברפת (בימים ההם)

בין ענפי השדה במשק, הפלחים היו הלזו. בין ענפי בעלי-החיים הרפתניים נחשבו ל"אליטה".

אמי, חיה אבני (אז עדיין נשמרו שמות המשפחה מימי הנעורים לנשים הנשואות) הייתה רפתנית מצטיינת, לכן בזכותה זכיתי בנעוריי להתקבל לעבודה ברפת. סורקין לימד אותי לחלוב וסימון "דאג" שאימא לא "תפנק" אותי בעבודה. ב-8-1947 גויסו הרבה בחורים לצבא. למחזור שלנו בבית-הספר הפסיקו את לימודי כיתה י"ב, כדי שנעבוד במשק, ששיווע לידים עובדות.

שומר-הלילה במשק היה עובר בין הבתים ומעיר את עובדי הרפת לחליבת הבוקר בשעה 2:00 לפנות בוקר (שעונים מעוררים טרם נודעו לנו). היינו נאספים מפקים בצריף-השומרים הקטן שבפאתי פרדס הלימונים (של רוזנבלט), מתחת לדשא הדקלים ומצפון לרפתות. שומרי הלילה הכינו לנו לשתייה קקאו חם ופרוסות לחם בריבה. משם התפזרנו לרפתות לחליבה.

בכל רפת היה חדרון הלבשה ובו חלוקי-עבודה אפורים, מטפחות-ראש ומגבות. כל רפתן נטל שרפרף, דלי קטן עם מטלית ומגבת, כדי לרחוץ את עטיני הפרות בטרם חליבתן. כל חולב צויד בדלי-חליבה אליפטי בעל שוליים רחבים בצלעות-האורך של הדלי, שנשענו על ירכי החולב. רעש קילוחי החלב על דפנות הדלי היה ממלא את הרפת בריח של חלב המהביל (את מכונת החליבה עדיין לא המציאו). כדי להקל על החליבה היינו מושחים וזלין על הפטמות של עטיני הפרות. לאחר החליבה הוצאנו את הפרות לחצר וניקינו את הרפת.

בתשע או בתשע וחצי עלינו לחדר-האוכל לארוחת הבוקר. לקראת הצהריים שבנו לרפת לחליבת צהריים. אחרי הצהריים חזרנו לרפת, לחליבת הערב. וחוזר חלילה. העבודה ברפת הייתה לעתים מפרכת. ל"ירוקים" שכמותי לקח זמן ללמוד לשלוט במריצות הגדושות לפינוי הזבל או בחלוקת המזון. העגלות מענף החצירים היו פורקות את מטען הירק באמצע הרפת ואנו הרפתנים, בעזרת הקלשוניים, צברנו עליהם מעמס של ירק וחילקנו אותו לתוך האבוסים. התלתן היה נוח לחלוקה, לא-כן גבעולי התירס החצי-מעוצים או הפנסלריה (זוכרים?), זה לא היה קל... היה גם סלק-הבהמות, ב"משקל כבד" שנפרק מחוץ לרפת. להוליך אותו אל האבוסים היה צורך בחוסן פיזי רב של הרפתן.

מכל האמור, ברור שהעבודה הייתה די מפרכת והשתרעה על פני שעות רבות, מה גם

שבערב, לאחר העבודה, היינו באים להתרחץ ב"מקלחת-החמה" (מוסד ידוע מאוד בעבר) שליד המכבסה. מים חמים לרחצה כבר לא נותרו לנו. ממחסן קרפובסקי קיבלנו סבון-קרבולי (מעין סבון חיטוי בריח חריף של ליזול). לארוחת הערב שחשיבותה הייתה בעיקר כדי להיפגש עם החברה, נאמר שלא הגעתי רעננה... בערבים, במפגשים עם החברה, הייתי יושבת והעיניים נעצמו.... וכך עברו ימים ושבועות, בלי יום חופשי-שבת. "לא היה מי שיעבוד במחנה" (זה הביטוי ששרד כנראה עוד מימי המעין). היה לו כמובן צידוק מלא, בגלל המצב המלחמתי בארץ. לפעמים העייפות הכריעה אותי עד כדי כך שביני לביני הרהרתי: אם אלה החיים אולי הם לא כל-כך שווים... בוקר אחד, לאחר חליבת הבוקר, כהרגלנו, שטפתי את ידיי ופניי ונטלתי מגבת מהמתלה כדי לנגב את הפנים, ולפתע חשתי דקירה איומה וחורכת "בתלולית" שמעל הלב. זעקתי מרה מהכאב הפולח! שמטתי בשאט-נפש את המגבת מידי לרצפה, מבין קפליה הידס לו מעדנות עקרב ענק שחור. נלקחתי למרפאה ששכנה בין עין-חרוד לתל-יוסף, דרומית לבמה. ד"ר קלנר נתן לי זריקה והביאו אותי לחדר ההורים. נרדמתי וישנתי קרוב ליממה שלמה, יממה שלמה. כאשר התעוררתי, לא שרד בי כאב כלשהו ונהפוך, חשתי מין שלווה, נינוחות שלמה ומשוללת כל שביב של עייפות. הרגשה כזאת כבר מזמן-מזמן לא ידעתי. ואז, בשקט-בשקט חשבתי לי ומלמלתי: "תודה לך עקרב".

שונמית אור (שונה גור אריה)

דרוש שומר לילה בין התאריכים

,6/11-9/11

העבודה בין השעות

21.00 עד 6.00 בבוקר.

כל מי שיכול ומעוניין לעזור

בבקשה לפנות למש"א.

תודה

יומן תרבות

חגי תשרי עברו חלפו להם ביעף, ואנו עומדים בסימן התחלות של שנה תרבותית חדשה. רגע לפני דיון ואישור תקציב לקראת שנת 2012 אשר על פי כל הסימנים הולכת להיות שנת תרבות ברוכה שתכלול הרחבות בפעילויות חגים ונושאים אשר לא נחוגו אצלנו בצורה קבועה, כמו כן תוחזר פעילות ספורט עממית במסגרת ענפים או סביב אירועים או כעומדים בפני עצמם, ספורט כידוע הוא חלק מתרבות ולכן השנה יושם דגש על החזרת פעילויות ספורט לחצר התרבותית שלנו, כמו כן יושמו דגשים נוספים בנושא טיולים.

צוות התרבות סיכם את השנה הברוכה והוציא מסקנות וחשיבה לשנה הבאה, בהזדמנות זו ברצוני לברך על הצטרפותו של איציק צפדיה לצוות (נדבק בחיידק...). שכבר הודיע והצהיר על לקיחת אחריות לחג השבועות שנה הבאה, ברוך הבא. צוות התרבות הקבוע אשר מתכנס אחת לשבוע, מונה היום בנוסף אליי שישה חברים נוספים. אין ספק כי שנת התשעים לעין חרוד הייתה מיוחדת ועמוסה באירועים ובפעילויות, כל העושר הזה בזכות הפעילות המבורכת של הצוות כולו ושל כל חברי עין חרוד אשר בחרו לקחת חלק בתוכנית "תרבות בונה קהילה" אני מאמין ומקווה כי הרחבת מעגלי ההשתתפות וכניסתם של חברים נוספים לפעילות התרבותית תתרום רבות ומהרבה מאוד בחינות תעשיר ותחזק אותנו כחברה אמיצה אשר מתמודדת מול משברים חברתיים וכלכליים כגוף מלוכד אחד. אנחנו יכולים להיות חלוקים בדעותינו לגבי המון נושאים חברתיים ואחרים, לגבי נושא התרבות אנחנו חייבים לגלות אחריות וסולידריות.

תודות לכל הנושאים בעול האירועים הרבים בחג סוכות חג האסיף

יוסף, וואליד - בניית סוכות על דשא חדר האוכל בניצוחו של משה נשיא .
שי זוהר, סלבה פלדביין, ארי בורנשטיין, משה נשיא, טל מאור, ישעיה אמיר, עמית הנסן ודויד רוחס - בניית סוכה במרפסת חדר האוכל .
דונה רון, דוד רוחס - קישוט סוכת מרפסת חדר האוכל .
חן סהר, חן שביט - תאורה וחשמל .
אירה, גליה, תמנה, דסי - מוסיקאסיף .
אילן צור, אמי גרדי - סרטוני אוספים, צילום ועריכה.
רותי ויהודה פניאל, עדנה וינברג - תערוכת אוספים
עפרי ועפר כהן - שילוט וחיסול האירוע.
ציפי ודור סהר, יובל בריל, אבשלום מדינה, יוחאי יחיאלי, רעיה צימרמן וחן אצילי, ניצן ורון שמאלי, רומי סיידר, הראל אמיר - טקס החג.

תם מאור - הגברה ותאורה.

רקדניות דה"ו - זוהר שמאלי, פלא מדינה, רותם בן צבי, מור אצילי, איילת אמיר, שי פי, קרן פי.

רקדניות אבי"ג - הילה בריל, גפן ופז בן שלום, בר ועדן איצקוביץ, מיקה שובל, יעל סנדרוביץ, שובל שביט, יובל פטרו.

מרגי פלג - עיצוב הריקודים.

שירי זיוה - עיצוב הבמה.

אוספים

אילן צור, עדנה וטל וינברג, רותי פניאל, מוניקה פרז-גיארי, ויוי, אלון ותמנה שפירא, דליה שגיא, תמר דורון, שלומית זוהר, מיכאל רענן, עליזה דגן, מיכה דרום, קנת ואוולין הנסן, יוספה ועילאי יחיאלי, דודו פלד, רלי פרנק, רוני קיי, זיוה שירי, ישראל סמילנסקי, דונה רון, ישי צימרמן, שמואל סהר.

תקרובת

אליעזר גולן, רותי קמחי, טלי בן חיים, משה פרנק, לינה פרג, דונה רון, דליה שגיא, רותי פניאל, שולה זוהר, רותם צוקר, אירה פלדביין, פנינה קוסוביץ-זוהר, דסי פורת, תמר דורון, רינה יחיאלי, מור מאור, ישראל נווה, שיפרה איצקוביץ, מאירה פלד, אריה לבני, עדנה וינברג, ציפי סהר.

תודה למקשטי הסוכות מכל ענפי המשק - ענפי השירות, ענפי החקלאות, בעלי החיים והתעשייה. לכל החברים שפינו מספר דקות מזמנם העמוס גם אם לא הפנוי, ונתנו תשומת לב לחגיגנו בדמותה של שרשרת, קישוט, שלט או כיסוי לסוכה.

ששי מאור

סיכום שנת תרבות 2011

שנת התרבות החלה באיחור בגלל כניסתי לתפקיד לא בזמן, תנאי הפתיחה לשנה החשובה ביותר של העשור האחרון (שנת ה-90) היו נמוכים בכל פרמטר, השסע החברתי בתקופת הכניסה היה כההים פעורה בין שני פלגים באוכלוסייה, מצב אשר השפיע בצורה קשה על התנעות של חגים, השתתפות ולקיחת אחריות.

במאמצים לא קטנים ובנחישות, תוך גיבוש צוות בפינצטה, אשר הרגיש מחויבות עצומה לחיי התרבות המקומית על אף המצב החברתי הקשה, הצלחנו לקדם פעילות תרבותית ענפה, פורה, מגוונת, משתפת ומצליחה. כמות האירועים הייתה מדהימה, קרוב לחמישים אירועים, קטנים, בינוניים וגדולים, פרי יצירה מקומית וחלק קטן מאוד קנוי. גולת הכותרת של השנה הייתה האירוע המרכזי "90 וצעירים" כותרת אשר ליוותה כמוטו מרכזי את כל אירועי השנה והותוותה כחזון, משאלה ותקווה להתחדשות אשר אנו זקוקים ומייחלים לה, אני יותר משמח כי תקווה זו מתגשמת הלכה למעשה בימים אלה.

האירוע המוצלח של שנת ה-90 ענה להגדרות המטרה של הצוות, שיתוף מקסימלי של חברים, ילדים, נוער וצעירים. תוך שימת דגש על כוחות צעירים בכל השלבים מהפקה ועד השתתפות באירוע. הקונספט אשר נבחר לאירוע שיקף ובמידה מסוימת קבע גם את איכות ורמת האירוע לכזה שלא יהיה ראוותני, משהו פשוט שיביע את הווי המקום בשירה, ריקוד ומשחק, קולאז' ופסיפס של אנשים ואירועים מחיי המקום. למרות הטלת ספק של מספר גורמים בקיום האירוע ובסיכויים להתגשמותו על רקע המצב החברתי הקשה בו שרויה עין חרוד, נהגנו כמו הצפרדע החרשת והמשכנו בעשייה ובמאמצים בלתי נלאים ומתפשרים לגייס כוחות ולשמר אותם בתוך הפעילות, אני שמח שהצלחנו בכך והעדות היא אירוע רב משתתפים (1300 אורחים וחברים) אשר נהנו ממפגש חברתי גדול על דשא חדר האוכל שבו כובדו האורחים הרבים בשפע של כיבוד.

ארגון והפקת האירוע לא היה פשוט וקל ולכן ההצלחה כפולה ועל כך מגיעה תודה ענקית לצוות שעמס על עצמו משימה ועמד בה ולכל חברי עין חרוד שלקחו חלק בכל צורה שהיא באירוע המוצלח ועל כך אני אומר לכולם, תודה.

השנה הייתה שנת תרבות פורה ורבת אירועים, לצד חגים מסורתיים, נכנסו אירועים חדשים ויש מקום לחדשים נוספים. צוות התרבות הוציא מסקנות לשנה הבאה ויישב בזמן הקרוב על תוכנית מקיפה לשנה הבאה כאשר ייושמו מספר דגשים אשר הצוות רוצה לחזקם בפעילות אשר עונה למוטו שלנו "תרבות בונה קהילה", אחד הדגשים שסומנו כיעדים לשנה הבאה הוא טיולים, לאחר אישור תקציב התרבות לשנת 2012, נשב עם ועדת טיולים ונגבש תוכנית שנתית מתוגברת בנושא זה.

צוות התרבות מתכנס אחת לשבוע ביום ג' בשעה 20:00 במשרד התרבות, הפגישות פתוחות לכל הציבור וניתן להשתתף בהן ללא הודעה מוקדמת.

צוות התרבות מאחל לבית עין חרוד שנת תרבות עשירה.

ששי מאור
רכז תרבות

מזל טוב

לסיני ולמאטי פלטקובסקי

לאירית ולדוד זהיר

לצפורה זהיר

להלצת הזת-הנכדה-הנינה

אלה

זרכות חמות

לכל המשפחות

מזל טוב

ללימור ולתק מאור

למריק ולשי מאור

לצפורה זהיר

להלצת הזת-הנכדה-הנינה

גלי

זרכות לזביות

לכל המשפחות